

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1053/22
5.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Светлане Павић, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из Београда, ул.Цара Душана бр.66/19, против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ул. Тимочка 15, ради дискриминације, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 7657/17 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 7657/17 од 04.11.2021. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви тужилаца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7657/17 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација по основу места пребивалишта према тужиоцима као учесницима рата 1999. године. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од испуњености услова за извршење до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужилаца којим су тражили да суд обавезе тужену да им исплати законску затезну камату на износ досуђених трошкова поступка у периоду од 04.11.2021. године до извршности пресуде.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у ставу првом и другом изреке из свих законских разлога.

Тужиоци су одговорили на жалбу.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

У првостепеном поступку утврђено је да су тужиоци као ратни војни резервисти учествовали у рату и то тужилац АА у периоду од 23.05.1999. године до 17.06.1999. године, тужилац ББ у периоду од 31.03.1999. године до 16.05.1999. године и тужилац ВВ у периоду од 24.03.1999. године до 25.06.1999. године. Споразумом закљученим 11.01.2008. године између Владе тужене и штрајкачких одбора ратних војних резервиста општина Куршумлија, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац, Прокупље и Блаце, регулисана је исплата помоћи наведеним неразвијеним општинама, а преко њих исплата накнаде ратним војним резервистима са тог подручја. Њиме су уговорени и јединствени критеријуми за стицање права на помоћ: да резервисти доставе правноснажне пресуде на основу одрицања, будући да су надлежним судовима поднели тужбе против тужене ради исплате накнада, као и да дају писане изјаве да немају даља потраживања по овом основу према туженој. Влада тужене донела је потом, 17.01.2008. године, закључак којим је потврдила наведени споразум и ближе одредила буџетске разделе из којих ће бити извршена исплата, а исплата је потом резервистима из дотичних неразвијених општина и извршена. Тужиоци нису имали пребивалиште на територији општина обухваћених Закључком Владе РС. Из исплатних листа војне поште за накнаде за исплату резервног састава, утврђено је да за тужиоца ББ не постоје подаци о извршеним исплатама за период 04.04-16.04.1999. године, док за тужиоца ВВ у исплатним листама не постоје подаци о исплатама у периоду 01.06-25.06.1999. године. За тужиоца АА нема уопште података да му је у периоду у ком је био у резервном саставу вршена исплата дневница.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан, с обзиром да је према тужиоцима и војним резервистима са територије седам наведених општина различито поступљено, јер тужена није тужиоцу АА исплатила дневнице за време проведено у рату, односно тужиоцима ББ и ВВ није исплатила дневнице за све време проведено у рату, а које ратне дневнице су исплаћене резервистима и војницима из наведених општина по предметном споразуму и закључку, чиме су тужиоци по основу личног својства, пребивалишта стављени у неповољнији положај. Стога је, позивајући се на одредбу члана 21 Устава Републике Србије и члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. За овакву одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које у поступку жалбене контроле побијане пресуде прихвата и апелациони суд.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је закључио да

су тужиоци дискриминисани наведеним поступањем тужене, односно да је према њима извршена дискриминација на основу места пребивалишта будући да се пребивалиште тужилаца као учесника рата налази на територији општине Смедеревске Паланке и Лазареваца, а не на територији неких од општина набројаних у закључку Владе Републике Србије од 17.01.2008. године.

Неосновано се жалбом тужене указује на непотпуно утврђено чињенично стање у односу на исплате извршене тужиоцима, с обзиром да је правилном оценом изведених доказа утврђено да су тужиоцима ББ и ВВ дневнице делимично исплаћене, док тужиоцу АА нису уопште исплаћене за период учествовања у рату. Тужена, на којој је у складу са одредбом члана 228 и 231 став 3 ЗПП, био терет доказивања, није доказала супротно, да су ратне дневнице исплаћене тужиоцу АА односно да су тужиоцима ББ и ВВ оне исплаћене за читав период учествовања у рату. Не мења на ствари ни жалбени навод да се исплата није вршила за слободне дане које су војни обвезници користили током ангажовања у рату, с обзиром да је на туженој терет доказивања и чињенице да се мање извршена исплата тужиоцима ББ и ВВ односила баш на те дане а она доказе на ту околност у првостепеном поступку није предлагала.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП и јер су том одлуком тужиоцима признати нужни трошкови које су имали на име ангажовања адвоката за предузимање парничних радњи. Како је тужена у одговору на тужбу истакла више приговора, поред осталог приговор неуредности тужбе, недостатка правног интереса, недостатка пасивне легитимације правилно је првостепени суд тужиоцима признао право на накнаду трошкова састава поднеска којим су, преко пуномоћника адвоката, на те приговоре одговорили. Како из списка произлази да тужиоци нису скривили одлагање рочишта заказаног за 25.12.2020. године није основан ни жалбени навод да им не припада право на накнаду трошкова приступа адвоката на једно неодржано рочиште.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, донета је одлука као у ставу првом изреке.

Тужена у поступку по жалби није успела и зато нема право на накнаду трошкова другостепеног поступка, а како трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни и неопходни, то трошкови другостепеног поступка не припадају ни тужиоцима, због чега је и одлучено као у ставу другом изреке, а на основу одредбе члана 165 ЗПП.

Председник већа – судија
Јасна Беловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић